Жила чапля біля ставка і зістарілась; не було вже в неї сили ловити рибу. Почала вона вигадувати, як би їй хитрощами прожити. Вона й каже рибам:

— А ви, риби, не знаєте, що на нас біда суне; чула я від людей, що хочуть вони ставок спустити і вас усіх виловити. Знаю я, тут за горою добрий ставочок є. Я б допомогла, та вже стара: важко літати.

Риби почали просити чаплю, щоб допомогла. Чапля й каже:

— Що ж, постараюся для вас, перенесу, тільки всіх одразу не можу, поодинці.

Риби й зраділи; всі просять:

— Мене віднеси, мене віднеси!

І заходилася чапля носити їх: візьме, винесе в поле та й з'їсть. І з'їла вона так багато риби.

Жив у ставку старий рак. Як почала чапля виносити рибу, він збагнув, у чому справа, і каже:

— Ну, тепер, чапле, і мене перенеси на новосілля.

Чапля взяла рака й понесла. Як вилетіла вона в поле, хотіла скинути рака. Але рак побачив риб'ячі кісточки на полі, стиснув клішнями чаплю за шию і задушив її, а сам приповз назад до ставка і розповів усе рибам.